

[Albertsen.]

partis repræsentanter og to socialdemokrater og afslører en sådan indstilling til lønarbejdere fra andre lande, arbejdere, der i givet fald vil komme til at virke i vort land, skabe værdier og betale skat og yde til det danske samfund. Men de skal ikke have nogen goder, de skal ikke have nogen rettigheder. Dette er den rene skinbarlige egoisme og en usolidarisk holdning, som man normalt skal lede længe efter. Har man samme holdning til danske arbejderes placering i andre lande? Skal de leve i en ghetto i disse lande, hvis de arbejder dér? Skal de ikke have de goder eller den tryghed, som andre samfund giver eller vil komme til at give, når det her kommer til at virke? Skal de udenlandske arbejdere her i landet ikke optages på hospitaler, hvis de bliver syge? Skal de ikke have hjælp, hvis de bliver ulykkesramt? Det er faktisk det, der står i disse linjer.

Jeg må sige, at jeg følte det efter læsningen af dette afsnit i betænkningen dybt beskæmmende at konstatere en så selvisk, nationalistisk og usolidarisk holdning hos det mindretal, det her drejer sig om. Hvem der har ført pennen, ved jeg ikke, men i al stilfærdighed vil jeg opfordre til, at man efter nærmere omtanke af hensyn til eftertiden anmoder om, at i det mindste dette afsnit bliver slettet i betænkningen.

Problematikken om medlemskab eller ikke af EF har jo intet med vor sociallovgivning i øvrigt at gøre. Man ved, at traktaten og vore forpligtelser ved medlemskab ikke griber ind heroverfor. Nej, dér, hvor problemerne og interessen herom reelt foreligger, er i dette, at ved at stå udenfor bliver Danmark fattigere, vi bliver ringere stillet, og derved afsvækkes vore reelle muligheder for at fremme en progressiv socialpolitik. Vi ved konkret, at de 14 års EF-virke har betydet en enorm økonomisk og deraf følgende social fremgang for de nuværende EF-lande, mest hos de mest tilbagestående af dem, i dette tilfælde Holland og Italien. Vi ved, at socialpolitik er et nationalt anliggende, som udtalt af Ministerrådet i 1970. Vi ved også, at økonomiske tilbageslag eller stagnation rammer de svageste grupper stærkest. Derfor ville det socialpolitisk set være besynderligt, om vi ud fra denne synsvinkel ville modsætte os de bedre økonomiske muligheder, som medlemskab medfører.

Man kunne sige, og det ville være ærlig tale: vi ved, at det koster os penge at stå udenfor, men vi, der anbefaler at sige nej i dette tilfælde, er villige til at bære denne pris, for vi vil ikke ind i et samarbejde med Vesteuropas demokratier og Vesteuropas arbejderbevægelser. Men herom forlyder intet. Mindretalsudtalelsen er på disse områder en kortsynet og snæversynet udtalelse. Man ønsker, at Europa, modsat andre verdensdele, skal være svagt og opsplittet, og derfor er det ingen udtalelse, som kan give anledning til tillid og respekt.

(Kort bemærkning).

Hjørtnæs: Jeg skal naturligvis ikke beklage, at man gang på gang citerer fra det blad, som socialdemokrater mod EEC har ansvaret for, nemlig Socialdemokraten, og det har hr. Albertsen altså også gjort. Men når hr. Albertsen siger, at den ansvarlige redaktør, som altså er mig, her og nu må gøre rede for de standpunkter, der er oplyst i dette blad, må jeg beklage, at på grund af de to minutter til en kort bemærkning lader det sig ikke gøre. Men jeg vil i det indlæg, som jeg kommer med senere på aftenen, tage en række af de problemer op, som hr. Albertsen har berørt.

En enkelt ting skal jeg dog sige: når hr. Albertsen nu vil prøve ligesom at opfordre mig til at stå ved det, jeg har sagt, og ligesom sætte det i et modsætningsforhold til det, jeg bl. a. har modansvaret for i bladet, må jeg melde hus forbi. Det, jeg har været med til at stemme for, er en lovgivning, som det simpelt hen er nødvendigt at gennemføre, hvis Danmark bliver medlem af fællesmarkedet. Vi er simpelt hen forpligtet til at gennemføre denne lovgivning, og det er klart, at en fornuftig parlamentariker ikke kan stemme imod noget, vi i givet fald er forpligtet til at gennemføre.

(Kort bemærkning).

Kurt Brauer: Jeg skal ikke blande mig i den socialdemokratiske broderstrid, som hr. Albertsen her lægger op til på en, synes jeg, ikke helt fin facon. Det, der er sammenhængen, er, at i den betænkning, som vi har afgivet om disse EF-pensionslove, står der med hele udvalget som underskrivere, at man finder, at optjeningsprincip ikke er